

Viața lui Moise, vol I

Trecerea Mării Roșii, lecția a 5-a

Informații generale

Text biblic: *Exod 13:17-15:21*

Comentarii: *Warren Wiersbe, Matthew Henry*

Exod 13:17-20

Erau două drumuri din Egipt spre Canaan: unul de numai câteva zile, iar altul mult mai lung, prin pustie. Aceasta din urmă a fost calea pe care Dumnezeu a ales-o pentru poporul Său, spre Țara promisă. Urma ca armata egipteană să fie înecatată în Marea Roșie, iar israeliții urmau să fie smeriți în pustie. Calea lui Dumnezeu este calea corectă, chiar și când nu pare a fi. Chiar dacă ne-am putea gândi că nu-și conduce poporul pe cea mai scurtă cale, putem fi siguri că-l conduce pe cea mai bună, și asta se va vedea clar atunci când ne vom apropia de sfârșitul călătoriei. Filistenii erau viitorii lor dușmani puternici; de aceea, era necesar un timp în care israeliții să se pregătească pentru războaiele din Canaan, trecând prin dificultățile vieții din pustie. Așa potrivește Dumnezeu lucrurile încât încercările să nu depășească puterile oamenilor Lui.

Exod 13:21-22

Aceia pe care Dumnezeu îi trece prin pustie, nu vor fi pierduți, ci vor fi conduși cu grijă prin ea. Era o mare satisfacție pentru Moise și credincioșii israeliți să poată fi siguri că sunt sub călăuzire divină. Cei care fac din gloria lui Dumnezeu scopul lor, din Cuvântul lui Dumnezeu regula lor, din Duhul lui Dumnezeu ghidul simțirilor lor și din providența lui Dumnezeu, ghidul afacerilor lor, pot fi siguri că Dumnezeu merge înaintea lor, chiar dacă ei nu-L pot vedea cu ochii lor; trebuie să trăim prin credință.

Exod 14:1-7

Israeliiții mășăluiau conduși de stâlpul care mergea înaintea lor și stabilea locurile după cum Înțelepciunea divină găsea potrivit. Stâlpul le oferea umbră și adăpost împotriva căldurii de peste zi, lumină și căldură pe timpul nopții. Tot așa Biblia este o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărările noastre, pe care ne-a pus-o la dispoziție dragostea Salvatorului. Domnul Isus spune: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (*Ioan 8:12*)

Exod 14:8-9

Copiii lui Israel au mers cu mare curaj dar „egiptenii i-au urmărit”; cei care-și pun speranța în Dumnezeu și trăiesc cu evlavie în Isus Cristos, trebuie să se aștepte să fie ispitiți de Satan sau chiar terorizați de el. El nu-i va părăsi ușor, fără să lase urmele trecerii lui, sau fără să ragă (*Marcu 9:26*).

Copiii lui Israel erau temători, căci ei știau furia, turbarea dușmanului precum și propria lor slăbiciune. De o parte era Pi-Hahiro, cu stânci imposibile, de altă parte Baal-Țefon și Migdol, în față marea, iar în spate erau egiptenii. Nu era drum deschis decât înainte și, de acolo, a venit izbăvirea lor. Unii au strigat către Dumnezeu, căci frica i-a pus pe genunchi. Dumnezeu ne lasă în strâmtoare tocmai ca să ne aducă pe genunchi. Unii s-au răzvrătit împotriva lui Moise. Frica i-a făcut să cârtească. Ce lipsită de scuze este neîncrederea lor! Ei erau nemulțumiți de libertate, preferând sclavia, numai pentru că aveau greutate, luptând pentru ea. Un spirit generos ar fi spus: „Mai bine să trăim ca oameni liberi ai lui Dumnezeu, sub cerul pustiei, decât ca sclavi ai Egiptului, în fumul cuptoarelor de cărămizi.”

Exod 14:10-11

Cât de ingrați erau față de Moise care fusese instrumentul credincios al eliberării lor! Ei au uitat tot atât de repede minunile îndurării lui Dumnezeu, pe cât de repede au uitat egiptenii minunile mâniei Lui. Și copiii lui Israel și-au împietrit inima, nu numai egiptenii. Moise nu le răspunde după nebunia lor, ci îi mângâie și, cu o admirabilă prezență de spirit, stinge murmurele lor, asigurându-i de o eliberare rapidă și completă. „Nu vă temeți” le-a spus el. Este datoria și interesul nostru, când nu putem ieși din necazuri, să ne ridicăm deasupra temerilor noastre, așa încât ele să grăbească rugăciunile noastre, dar să nu sugrume credința și nădejdea. El îi îndeamnă să lase totul pe seama lui Dumnezeu, așteptând liniștiți: „Nu vă temeți de nimic, stați pe loc, și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta.” Moise le spune să aștepte ordinele lui Dumnezeu, căci El va lucra acum pentru ei.

Exod 14:15-22

Dumnezeu poruncește copiilor lui Israel să plece înainte, nu la dreapta sau la stânga, cum crezuseră ei, ci în față, de parcă flota era pregătită pentru îmbarcare. Despărțirea Mării Roșii a băgat groaza în canaaniiți (*Iosua 2:9*), dar a adus laudele și triumful israeliților (*Psalm 106:9; 136:13*). Era un fel de botez (*1 Corinteni 10:1,2*), trecerea israeliților prin ea este tipică pentru convertirea sufletelor (*Isaia*

11:15), iar înecarea egiptenilor este tipică pentru distrugerea ce-i așteaptă pe aceia care nu se pocăiesc.

Dumnezeu Și-a arătat puterea-I nemărginită deschizând o cărare prin ape, pe o distanță de câțiva kilometri. Se poate ca Dumnezeu să-i treacă pe oamenii Săi prin mari dificultăți. Dar El este singurul care poate să forțeze o cale și pe acolo pe unde ea nu există. Poporul a trecut prin mare, pășind pe pământ uscat, nu prin umezeala mării. Acest fapt a fost realizat și pentru a-i încuraja pe oamenii lui Dumnezeu, din toate veacurile ce au urmat, să se încreadă în Dumnezeu chiar și în cele mai mari dificultăți. Oare ce nu ar putea face Cel care a făcut asta? Oare ce nu va face El pentru cei care-L iubesc și se tem de El, dacă a făcut așa minune pentru cârtitorii și necredincioșii israeliți?

Exod 14:23-31

Este interesant de urmărit cum se manifestă mânia justificată și dreaptă a lui Dumnezeu, îndreptată atât împotriva oamenilor Săi, cât și împotriva dușmanilor. Distrugerea păcătoșilor este adusă de propria lor furie și aroganță. Egiptenii ar fi putut să-i lase pe israeliți în pace și nu și-ar fi pierdut viața. Dar acum, și-ar fi dorit să poată fugi din fața lor, dar nu mai puteau. Omul nu se convinge până când nu este prea târziu, că cei care se pun în dezacord cu Dumnezeu, o fac spre propria pierzare. Faptul că israeliții i-au văzut pe egipteni morți, împrăștiați pe nisip, i-a afectat mult. Pe măsură ce oamenii sesizează lucrarea lui Dumnezeu și simt beneficiile ei, încep să se teamă de El și să se încreadă în El. Iată care este sfârșitul spre care ar trebui să privească creștinul. Furia dușmanilor săi e mare, dar, dacă se ține tare de Dumnezeu, va trece de valuri în siguranță, păzit chiar de puterea Salvatorului său, care va coborî asupra fiecărui dușman spiritual. Pe dușmanii sufletului său pe care i-a văzut astăzi, nu-i va mai vedea în veci.

Israelii au fost rușinați pentru neîncrederea lor, prin această lucrare minunată pe care o făcuse Dumnezeu. Ei fuseseră botezați prin Moise în mare (1 Corinteni 10:12). Ei nu se vor mai plânge de el, nu vor mai murmura, nu vor mai dori să se întoarcă în Egipt, credeau ei. De-ar fi rămas ei cu inima aceasta! De-am rămâne și noi în hotărârile bune pe care le luăm și pe care de multe ori ajungem să le încălcăm!

Exod 15:1-21

Acesta este unul dintre cele mai vechi cântece cunoscute. Este un cântec sfânt, spre gloria lui Dumnezeu, spre înălțarea numelui Său. Sfințenia lui Dumnezeu este descrisă în fiecare parte a cântecului. Poate fi considerat ca fiind tipic și profetic pentru distrugerea finală a dușmanilor bisericii. Fericii sunt aceia a căror Dumnezeu este Domnul! Ei au de muncit, de înfruntat ispite și necazuri de îndurat, sunt slabi ei înșiși, dar harul Său le este tăria. Adeseori sunt îndurerați, dar au mângâiere în El, El le este cântecul. Păcatul, moartea și iadul îi amenință, dar El este și va fi Salvatorul lor. Domnul este un Dumnezeu al puterii nemărginite și vai de cei ce se luptă cu Făcătorul lor! El este un Dumnezeu al unei perfecțiuni fără egal; El este glorios în sfințenie; sfințenia Lui este gloria Lui. Sfințenia Lui apare în ura față de păcat și mânia Lui împotriva păcătoșilor încăpățânați. Apare în eliberarea Israelului și în credințioșia Lui față de propria promisiune. El face minuni, lucruri ieșite din cursul normal al naturii, minuni care sunt produse în favoarea celor care nu le-ar merita, care nu ar avea nici un motiv să le aștepte.

Intenția lui Moise, prin cântec, era să-i aducă glorie lui Dumnezeu, să triumfe în El: „Voi cânta Domnului”. El voia ca Israel să se bucure în Dumnezeu care era al lor, tăria lor, cântecul lor și salvarea lor. Ideea este exprimată mai general la început: „Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne?” Egiptul era notoriu pentru mulțimea zeilor, dar Dumnezeul evreilor este fără pereche și de o perfecțiune incomparabilă. Cântecul avea intenția, nu numai să descrie eliberarea pe care o sărbătoreau exprimând recunoștința pentru ea, ci să păstreze și să perpetueze amintirea acestei minuni peste veacuri. Israelii au recunoscut și au afirmat că unicitatea lui Dumnezeu era legată atât de caracterul Lui („*minunat în sfințenie*”), cât și de puterea Lui de a împlini lucruri care trec de imaginația omului.

Două lucruri trebuia să rămână clare:

1. Distrugerea dușmanului – apele au fost despărțite căci „*s-au ridicat talazurile ca un zid*”. Faraon și oștirea lui au fost îngropați în ape. Trufașele ape i-au acoperit pe trufașii păcătoși. Păcatul lor îi împietrise și acum se scufundau ca pietrele.

2. Protecția și călăuzirea lui Israel – versetul 13: „*Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul acesta*” din sclavia Egiptului și din primejdiile Mării Roșii.

Această mare eliberare era încurajatoare în două feluri:

1. Era o demonstrație a puterii lui Dumnezeu care-i va îngrozi pe dușmanii lui Israel: edomiți, canaaniți și moabiți.

2. Era începutul favorii lui Dumnezeu, care le arată perfecțiunea bunătății Sale. Dacă El i-a scos din Egipt, în ciuda nevredniciei lor, fără îndoială că-i va duce și în Canaan. O altă mare încurajare pe care

ei au primit-o se află în versetul 18: „Domnul va împărăți în veac și în veci de veci”. Aceasta este o mângâiere pentru toți creștinii Lui, că El va domni veșnic, că împărăția Lui nu va avea sfârșit.

Planul lecției

Text biblic: *Exod 13:17-15:21*

A.C. Dumnezeu nu Isi paraseste niciodata copiii.

Introducere: Te-ai pregătit vreodată pentru o călătorie? Sau pentru tabără? Îți aduci aminte ce emoții ai avut, cum ți-ai pregătit lucrurile? Evreii n-au avut prea mult timp, căci în noaptea ultimei urgii...

Desfășurarea evenimentelor:

1. Israel ocolește drumul, prin pustie. A.C.1. (obstacole nevăzute)
2. Dumnezeu îi conduce prin stâlpul de nor și de foc prin pustie. A.C.2 (călăuzirea - Biblie)
3. Dumnezeu trimite pe Israel la Marea Roșie.
4. „Ce am făcut de am lăsat pe Israel să plece...?”
5. Faraon îi urmărește pe israeliți până la Marea Roșie.
6. Israel înspăimântat strigă după ajutor și cârtește.
7. „Nu vă temeți... veți vedea izbăvirea...!”
8. „Domnul se va lupta...” A.C. 3 - A.C.N.
9. Dumnezeu poruncește să meargă „înainte” în mare. A.C.M.
10. Moise ascultă de Dumnezeu: ridică toiagul, întinde mâna...
11. Dumnezeu despică apele. A.C.4.
12. Israel trece prin mare ca pe uscat.
13. Apele revin la loc, înghițind pe egipteni. *Punctul culminant*
14. Cântarea de laudă a lui Moise și a Mariei.

